

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia Sądu Rejonowego Bernard Domaradzki**

w obecności protokolanta: **Agnieszki Mazurek**

przy udziale Prokuratora: Roberta Czochra, K. A.

po rozpoznaniu w dniach 19 stycznia i 17 lutego 2017 r.

sprawy B. W.

syna W. i E. z d. G. urodz. (...) w L.

oskarżonego o to, że:

I. W dniu 17 września 2016 roku w L. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci broni gazowej (...) Special 99 numer EV – (...), **tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.**

II. W dniu 17 września 2016 roku w L. naraził na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu D. K., poprzez oddanie strzału z bliskiej odległości w kierunku jego twarzy z broni gazowej (...) Special 99 numer EV – (...), stanowiącej broń palną, **tj. o czyn z art. 160 § 1 k.k.**

1. **B. W.** uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu z punktu I aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję z art. 263 § 2 kk i za to na podstawie art. 263§2 kk skazuje oskarżonego na karę dwóch lat pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 44 § 6 k.k. orzeka wobec oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa broni w postaci pistoletu gazowego kal.9 mm (...) 99 nr (...) wraz z magazynkiem (1 szt) z wykazu dowodów rzeczowych nr 1/33/16/B.

3. **B. W.** uznaje za winnego tego, że w dniu 17 września 2016 roku w L., przy przejściu dla pieszych na ulicy (...), działając publicznie i bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego naraził na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu D. K., poprzez oddanie strzału z bliskiej odległości w kierunku jego twarzy z broni gazowej (...) Special 99 numer EV – (...), stanowiącej broń palną tj. winnego dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 160§ 1 kk i za to na podstawie art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k. skazuje oskarżonego na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 57a § 2 k.k. w zw. z art. 46 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego D. K. w wysokości 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych;

5. na podstawie art. 85 § 1k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy wyżej orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierza oskarżonemu karę łączną 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

6. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wyżej orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 17 września 2016 roku (godzina 22:00) do dnia 28 lutego 2017 roku, określając iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

7. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. S. wynagrodzenie za obronę sprawowaną wobec oskarżonego z urzędu w kwocie 619, 92 (sześćset dziewiętnaście złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze);

8. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych i określa, że wydatki ponosi Skarb Państwa.

III K 960/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 września 2016 roku przed godziną 22:00 grupa znajomych, w tym K. W. (1), K. K., D. K. i P. S. szli ulicą (...) w kierunku ulicy (...). Będąc na skrzyżowaniu wskazanych wyżej ulic, zatrzymali się czekając na zielone światło. Wówczas zza budynku od strony ul. (...) podszedł do nich nieznanemu im B. W.. Mężczyzna ten szedł uśmiechnięty i zachowywał się nonszalancko, podchodząc potrącił ramieniem jednego z mężczyzn czekających na przejściu i krzyknął w stronę grupy znajomych „zaraz Was rozp...” po czym nagle wyciągnął z kieszeni bluzy broń gazową i z odległości około pół metra oddał z niej strzał bezpośrednio w twarz D. K.. Zaatakowany mężczyzna skulił się chowając twarz w dłoniach, gdyż w wyniku dostania się gazu do jego oczu chwilowo stracił widzenie.

(zeznania K. W. (1) k. 9, 198-198v, zeznania P. S. k. 21, 185v-186, zeznania K. K. k. 26, 185v, zeznania D. K. k. 30v, 185, zeznania S. S. k. 84v, 186, częściowe wyjaśnienia oskarżonego B. W. k. 46, 50, 183v-184)

Chwilę po oddaniu strzału B. W. zaczął uciekać ul. (...) w kierunku ul. (...). W pościg za B. W. ruszył K. W. (1), zaś w momencie ucieczki B. W. kilkakrotnie celował bronią w biegącego za nim K. W. (1). Za nimi pobiegł również K. K.. Po chwili B. W. skręcił w prawo w ul. (...) na parking samochodowy, gdzie mężczyźni zaczęli biegać pomiędzy samochodami. Po chwili B. W. oddał w kierunku K. W. (1) dwa strzały, które chybiły, gdyż mężczyzna schował się za samochodem. Kiedy na miejsce dobiegł K. K. zaczął odwracać uwagę napastnika przywołując go do siebie. Kiedy napastnik ruszył w kierunku wołającego go mężczyzny w kierunku wjazdu na parking, przebiegł przez ul. (...) i na wysokości ul. (...) potknął się o krawężnik i uderzył głową w zaparkowany tam samochód upadając na ziemię. Wtedy K. W. (1) dogonił B. W., gdzie obezwładnił go i wyrywając mu z ręki broń, odrzucił ją jak najdalej w kierunku jezdni.

(zeznania K. W. (1) k. 9, 198-198v, zeznania P. S. k. 21, 185v-186, zeznania K. K. k. 26, 185v, zeznania D. K. k. 30v, 185, zeznania S. S. k. 84v, 186, częściowe wyjaśnienia oskarżonego B. W. k. 46, 50, 183v-184)

Wówczas K. W. (1) polecił jednej z osób, które zebrały się na miejscu zdarzenia wezwać Policję. Na miejscu po chwili pojawiła się Policja oraz karetka pogotowia, której ratownicy udzielili pomocy pokrzywdzonemu D. K., poprzez przemycie oczu roztworem soli fizjologicznej. W momencie gdy ratownicy udzielali pomocy B. W., ten nagle zerwał się do ucieczki. Kiedy Policjanci próbowali zatrzymać uciekającego mężczyznę, zaczął się szarpać i był bardzo pobudzony, wówczas uderzył on jednego z zatrzymujących go funkcjonariuszy i wykrzykiwał w ich kierunku wulgarne słowa.

(zeznania K. W. (1) k. 9, 198-198v, zeznania P. S. k. 21, 185v-186, zeznania K. K. k. 26, 185v, zeznania D. K. k. 30v, 185, zeznania S. S. k. 84v, 186, zeznania M. R. k. 68-69, 186v, częściowe wyjaśnienia oskarżonego B. W. k. 46, 50, 183v-184)

B. W. oddał strzał w twarz D. K. z pistoletu gazowego (...) 99 nr (...), który stanowi broń palną w myśl ustawy z dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji, na posiadanie którego na gruncie przepisów w/w ustawy wymagane jest pozwolenie, zaś powyższego dokumentu B. W. nie posiadał.

(protokół oględzin broni zabezpieczonej od oskarżonego k. 17, materiał poglądowy k. 74, opinia Laboratorium Kryminalistycznego KWP w L. k. 89-90, wyjaśnienia oskarżonego)

B. W. urodził się (...) w L.. Posiada wykształcenie podstawowe, bez zawodu, przed osadzeniem utrzymujący się z prac dorywczych na budowie, z których osiągał dochód około 2000 do 2500 złotych miesięcznie. Kawaler, bezdzietny, nie

posiada nikogo na utrzymaniu. Nie leczony psychiatrycznie, karany, w tym ostatnio za czyn z art. 280 § 2 k.k. (dowód: wyjaśnienia oskarżonego B. W. – k. 183v, dane osobopoznawcze k. 60; dane o karalności z K. – k. 71-73, 104-105v, opinia o tymczasowo aresztowanym k. 194-195).

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał w oparciu o wskazane wyżej dowody.

Przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego po raz pierwszy oskarżony B. W. przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień (k. 41-42). Przesłuchany po raz drugi w postępowaniu przygotowawczym oskarżony w dalszym ciągu przyznawał się do popełnienia zarzuconych mu czynów i wyjaśnił, iż w dniu zdarzenia spożywał duże ilości alkoholu w postaci wódki i stwierdził „urwał mi się film, możliwe, że brałem też jakieś dopalacze nie pamiętam tego”. Dodał również, iż w ogóle nie pamięta tego zdarzenia, zaś broń znalazł około 3 tygodni temu nad C.. Stwierdził wówczas, że to nie jest problem nacisnąć spust i odbezpieczyć. Przesłuchany kolejny raz na posiedzeniu w dniu 19 września 2016 roku na posiedzeniu w przedmiocie tymczasowego aresztowania oskarżony ponownie przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów i potwierdził, iż w dniu zdarzenia był bardzo pijany, dostał wyplatę i poszedł się napić, choć nie pamięta czy zażywał tego dnia dopalacze. Ponownie stwierdził, iż broń znalazł nad rzeką C., pod ławką. Przesłuchany w toku postępowania sądowego na rozprawie głównej oskarżony potwierdził przyznanie się do winy i wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym. Oskarżony przesłuchany na rozprawie głównej wyjaśnił, iż mimo, że początkowo wyjaśniał, iż przedmiotową broń znalazł trzy tygodnie wcześniej nad rzeką, w rzeczywistości nabył ją w dniu zdarzenia, ale nie pamięta okoliczności, bo był wówczas pijany. Oskarżony B. W. potwierdził, iż był w posiadaniu broni i strzelił z niej do D. K.. Oskarżony dodał, że przeprasza pokrzywdzonego i cieszy się, że nic mu się nie stało. B. W. twierdził, że nie pamięta czy tego dnia brał dopalacze, bo był pijany. Dalej oskarżony relacjonował, iż gdy miał 15 lat przebywał w Monarze na leczeniu odwykowym od alkoholu i narkotyków.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w części, w której oskarżony B. W. twierdził, iż znalazł przedmiotową broń z której strzelił do pokrzywdzonego trzy tygodnie przed zdarzeniem nad rzeką C.. W ocenie Sądu tak sformułowane wyjaśnienia miały stanowić jedynie realizację ferowanej przez niego linii obrony i jako niekonsekwentna oraz sprzeczna ze wskazanymi powyżej dowodami nie może być uznana za wiarygodną. Sąd nie dał wiary powyższym wyjaśnieniom oskarżonego w oparciu o reguły doświadczenia życiowego, trudno bowiem byłoby przyjąć, aby ktokolwiek zostawił broń gazową tego typu pod ławką nad rzeką, a oskarżony miałby ją tam wówczas „odnaleźć”, nadto na nieprawdziwość powyższych twierdzeń wskazują późniejsze wyjaśnienia samego oskarżonego, który dodał, iż takie wyjaśnienia są nieprawdopodobne stwierdzając “więc wymyśliłem jeszcze większą głupotę, że ją znalazłem trzy tygodnie wcześniej, a tak naprawdę musiałem ją nabyć w dniu zdarzenia” (k. 183v-184).

Sąd obdarzył natomiast walorem wiarygodności wyjaśnienia oskarżonego w pozostałym zakresie, gdzie oskarżony przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów, potwierdzając swoją obecność na miejscu zdarzenia, fakt posiadania przez niego broni gazowej, a także swojej ofensywnej i prowokacyjnej postawy wobec pokrzywdzonego i pozostałych osób znajdujących się na miejscu zdarzenia. Okoliczności te znajdują potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonego i pozostałych świadków zajścia oraz pozostałym materiale dowodowym. Wprawdzie wyjaśnienia oskarżonego jawią się jako chaotyczne oraz niespójne, gdyż sam oskarżony nie pamięta dokładnie okoliczności i szczegółów zdarzenia mającego miejsce w dniu 17 września 2016 roku, gdyż jak to wielokrotnie podkreślił „urwał mu się film”, to B. W. konsekwentnie przyznaje się, iż był w posiadaniu broni gazowej. Wobec braku dowodów przeciwnych Sąd nie znalazł również podstaw, by odmówić wiary oskarżonemu, gdy stwierdził, że w dniu zdarzenia spożywał alkohol oraz mógł spożywać dopalacze, co potwierdzają wiarygodne zeznania świadków, iż mężczyzna ten był bardzo pobudzony i zachowywał się irracjonalnie, dlatego zdaniem świadków „musiał być pod wpływem narkotyków”(k. 21). Nadto jak stwierdzili świadkowie „jego zachowanie było prowokacyjne. Rzecz w tym, iż takiego zachowania nie można poczytywać w przypadku oskarżonego jedynie jako objawu spożycia alkoholu, czy też ewentualnie innych środków psychoaktywnych, a w ocenie Sądu odpowiada on sposobowi bycia i właściwościom charakteru oskarżonego. Ktoś kto

przed Sądem zachowuje się impulsywnie i w ograniczony sposób kontroluje swoje emocje na ulicy zachowywać będzie w sposób o wiele bardziej niekontrolowany.

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd oparł się w głównej mierze na zeznaniach pokrzywdzonego D. K. (k. 30-31, 185) oraz pozostałych świadków K. W. (1) (k. 8-9, 198-198v), P. S. (k. 21, 185-185v), K. K. (k. 25-26, 185v) oraz S. S. (k. 84-85, 186). Sąd ocenił zeznania wymienionych świadków jako spójne, logiczne i wzajemnie niesprzeczne. Wersje wydarzeń przedstawione przez powyższe osoby w pełni ze sobą korespondują, ani nie ma w nich sprzeczności oraz w całości znajdują potwierdzenie w pozostałym wiarygodnym materiale dowodowym. Świadkowie szczegółowo zrelacjonowali przebieg zdarzeń, nakreślili kolejne jego etapy oraz wskazali na sprawcę przestępstwa, wskazując na wszelkie detale jak: zachowanie oskarżonego przed atakiem i tuż po nim, jego wygląd zewnętrzny, a także zachowanie pozostałych osób biorących udział w zdarzeniu. Co istotne, w żadnej mierze nie ubarwiali oni swoich relacji i w sposób rzeczowy przedstawiali następujące po sobie zdarzenia z udziałem oskarżonego, a to jest okoliczności w jakich na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) przy przejściu dla pieszych, gdzie czekali na zielone światło podszedł do nich oskarżony B. W. i zaczął ich wulgarnymi słowami, a następnie wymierzył broń w twarz D. K. i oddał strzał, a następnie zaczął uciekać w stronę ul. (...), zaś w trakcie pogoni ponownie oddał dwa strzały w kierunku K. W. (2).

Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw do zakwestionowania tak przedstawionego logicznego ciągu działań oskarżonego i okoliczności zajścia, oddającego ponad wszelką wątpliwość rzeczywisty przebieg zdarzenia. Tego rodzaju okoliczności, w sposób znaczący wpływają na pozytywną ocenę zeznań świadków. Jednocześnie wymienieni świadkowie są osobami obcymi dla oskarżonego, przez co nie mieli żadnych powodów, by bezpodstawnie go pomawiać, czy celowo zeznawać na jego niekorzyść. W ocenie Sądu powyższe zeznania były bardzo szczegółowe, a relacja co do zaobserwowanych faktów spójna i stanowcza, zaś świadkowie opisują jedynie zdarzenia i fakty, jakie zaobserwowali i co do który posiadają bezpośrednią wiedzę. Sąd zauważa, że w detalach zeznania różnią się, niemniej jednak nie świadczy to źle o wiarygodności świadków – przeciwnie wskazuje to na spontaniczność relacji o zdarzeniu nagłym, gwałtownym i stresującym.

Wersję przebiegu zdarzeń podaną przez wymienionych wyżej świadków uwiarygodniają zeznania świadka M. R. (k. 68-69, 186v) w szczególności w zakresie samych skutków zdarzenia oraz reakcji jego uczestników, a także obrażeń poniesionych przez D. K..

Co niezwykle istotne prawdziwość słów M. R., a przede wszystkim okoliczności skutków przedmiotowego zdarzenia w ocenie Sądu potwierdza również dowód z nagrania videorejestratora zamontowanego w pojeździe w/w świadka (płyta z nagraniem monitoringu kamery rejestratora umieszczonej w pojeździe M. R. k. 29, protokół oględzin przedmiotowego nagrania k. 62). Wobec powyższego Sąd uznał wskazany dowód za wiarygodny w całości, nadto nie był on kwestionowany przez strony w toku postępowania.

Dowód w postaci zapisu monitoringu kam nr 11 i 99 z dnia 17.09.2016 roku (k. 58-59) nie wniósł jednak niczego do postępowania z uwagi na fakt, iż lokalizacja kamer nie obejmuje swoim zasięgiem miejsca zdarzenia.

W zasadniczej mierze Sąd oparł się o opinię Laboratorium Kryminalistycznego KWP w L. wywołaną i sporządzoną w postępowaniu przygotowawczym (k. 89-90v). Opinię wskazanego wyżej biegłego Sąd uznał za miarodajną dla rozstrzygnięcia sprawy w zakresie, w jakim opinia ta potwierdza, iż zabezpieczona w sprawie znaleziona przy oskarżonym broń, stanowi broń palną w myśl odpowiednich przepisów ustawy, a także, iż na posiadanie w/w broni wymagane jest właściwe zezwolenie. Biegły przedstawił w sposób szczegółowy, logiczny i fachowy rezultaty przeprowadzonego przez niego badania. W oparciu o odpowiednią dla zakresu badania procedurę badawczą biegły jednoznacznie i kategorycznie wykazał, iż zabezpieczona broń będąca pistoletem gazowym kal. 9 mm (...) 99 nr (...) produkcji tureckiej jest bronią palną zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 21 maja 1999 roku „o broni i amunicji” i nadaje się do oddawania strzałów przy użyciu pistoletowych naboju alarmowych lub gazowych kal. 9 mm P.A. Z wniosków podniesionych przez biegłego wynika, iż na posiadanie broni palnej (m.in. takiej jak przedmiotowy pistolet) wymagane jest pozwolenie na broń – w myśl art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 21 maja 1999 roku „o broni i amunicji”. Sąd w pełni podzielił wnioski sformułowane przez biegłego w jego pisemnej opinii.

Sąd nie znalazł żadnych podstaw uzasadniających podważenie prawdziwości wynikających z niej wniosków. Wskazana opinia nie była również, w żaden sposób kwestionowana przez strony postępowania. W ocenie Sądu opinia w niniejszej sprawie jawi się jako rzetelna, oparta o fachową wiedzę oraz doświadczenie. Sąd nie znalazł żadnych podstaw, aby ją kwestionować, wobec czego uznał ją za wiarygodną w całości.

Nadto w toku postępowania przygotowawczego wywołano również opinię biegłego specjalisty z zakresu medycyny sądowej w sprawie obrażeń ciała D. K., w której biegły stwierdził, iż z przekazanych materiałów dowodowych wynika, iż u D. K. nie udokumentowano żadnych obrażeń, jak również podlegających sądowo-lekarskiej weryfikacji objawów pourazowego rozstroju zdrowia, które mogłyby stanowić podstawę do określenia kategorii domniemanych następstw zgłaszanego zajścia w rozumieniu art. 157 kk. Według opinii biegłego rozważania na temat sprowadzenia „bezpośredniego” niebezpieczeństwa utraty życia lub narażenia na „ciężki uszczerbek na zdrowiu” o jakim mowa w art. 156 kk, czy też rozpatrywania ewentualności narażenia na spowodowanie skutków wymienionych w § 1 art. 157 kk, stają się bezprzedmiotowe w sytuacji, gdy u D. K. nie udokumentowano (brak dokumentacji medycznej) nawet następstw wyczerpujących kryteria § 2 art. 157 kk.

Opinia biegłego, tak jak każdy inny dowód przedstawiony w postępowaniu, podlega swobodnej ocenie dowodów przez organ procesowy. Zatem ocena opinii na podstawie art. 201 KPK należy zawsze do tego organu. W oparciu o powyższe wskazać należy, iż Sąd nie podzielił wniosków przedmiotowej opinii, stwierdzając, iż są one niezgodne z tezą dowodową i uznał je za nieprzydatną, z uwagi, iż biegły nie wypowiedział się w zakresie postawionego mu pytania. Występki z art. 160 § 1–3 KK należą do przestępstw konkretnego narażenia. Są to przestępstwa materialne. Do ich znamion należy skutek w postaci bezpośredniego niebezpieczeństwa utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu człowieka w rozumieniu Przepis ten nie obejmuje natomiast, analogicznie jak czyni to art. 158 § 1 kk, narażenia na bezpośrednie niebezpieczeństwo skutków w postaci naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia trwającego powyżej 7 dni (tzw. średni uszczerbek na zdrowiu). Dla przyjęcia dokonania przestępstwa z art. 160 KK nie jest konieczne wystąpienie jakichkolwiek innych skutków, poza wytworzeniem (a w pewnych sytuacjach zwiększeniem lub utrzymaniem) stanu narażenia na niebezpieczeństwo, o jakim przepis ten stanowi. W szczególności nie jest wymagane nastąpienie skutku śmiertelnego lub uszczerbku na zdrowiu (por. wyr. z 3.10.1973 r., IV KR 256/73, Biul. SN 1974, Nr 2, poz. 26; wyr. SN z 26.6.1980 r., II KR 191/80, OSNPG 1981, Nr 1, poz. 4). Celem niniejszej opinii, była odpowiedź na pytanie czy oddanie strzału z bliskiej odległości w kierunku twarzy D. K. z broni gazowej (...) Specjal 99, stanowiącej broń palną naraziło pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Zdaniem Sądu biegły nie wypowiedział się w zakresie postawionej tezy, a ocenił jedynie fakt niezastąpienia u pokrzywdzonego skutku w postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, błędnie przyjmując, iż bezprzedmiotowe jest rozpatrywanie ewentualności narażenia na spowodowanie skutków wymienionych w § 1 art. 157 kk, w sytuacji, gdy u D. K. nie udokumentowano żadnych objawów. Natomiast jak wskazano wyżej istotą omawianego przestępstwa jest sam fakt narażenia na bezpośrednie niebezpieczeństwo w postaci utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, nie zaś fakt zaistnienia takiego uszczerbku. To, że do uszczerbku ostatecznie nie doszło nie znaczy, iż narażenie nie zaistniało, albowiem wpływ na to miały okoliczności zdarzenia – osobnicza odporność pokrzywdzonego, zachowanie pokrzywdzonego w trakcie narażenia, które mogły zwiększać narażenie lub zmniejszać. W ocenie Sadu oddanie strzału z bliskiej odległości, tj. ok 50 cm bezpośrednio w twarz ofiary z broni palnej typu gazowego, niewątpliwie stanowi narażenie ofiary na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, zatem Sąd biorąc po uwagę poczynione rozważania przedmiotowej opinii biegłego odmówił waloru wiarygodności.

Nie znajdując jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wiarygodności dowodów z dokumentów Sąd uznał, iż na przymiot wiarygodności zasługują ujawnione w trybie art. 394 § 1 i 2 k.p.k. dowody z dokumentów w postaci: notatki urzędowej (k. 1), protokołu zatrzymania oskarżonego B. W. (k. 2), protokołu zatrzymania rzeczy (k. 5-7), protokołu oględzin miejsca wraz z załącznikami (k. 15-16, 78-82), protokołu oględzin broni zabezpieczonej od oskarżonego (k. 17, 36-37, 74-77), notatki służbowej (k. 18), dowodu rzeczowego w postaci telefonu komórkowego marki S. (k. 19), notatki urzędowej (k. 23, 24), protokołu przeszukania pomieszczeń mieszkalnych (k. 38-39), protokołu oględzin nagrania monitoringu kamery wewnętrznej rejestratora umieszczonego w pojeździe (k. 62-63), protokołu oględzin telefonu

komórkowego marki S. (k. 65), materiału poglądowego do ogłędzin broni (k. 74), materiał poglądowy do ogłędzin miejsca (k. 78-79), odpis wyroku z 20 czerwca 2006 r. w sprawie o sygn. akt. IV K 165/06 dot. B. W.. Ich autentyczność oraz prawdziwość stwierdzonych w nich faktów, nie była kwestionowana przez strony i nie budzi wątpliwości, a nadto strony nie zgłaszały uwag i zastrzeżeń co do ich formy oraz treści, w związku z czym Sąd nie znalazł podstaw do odmówienia im wiarygodności.

Przystępując do wyjaśnienia kwalifikacji prawnej czynów, Sąd Rejonowy Lublin - Zachód zważył, co następuje:

W świetle zebranych w sprawie dowodów i poczynionych w oparciu o nie ustaleń faktycznych Sąd doszedł do przekonania, że okoliczności czynów i wina oskarżonego B. W. zostały udowodnione i nie budzą najmniejszych wątpliwości. Tym samym dokonane przez Sąd ustalenia pozwalają przypisać oskarżonemu popełnienie zarzuconych mu czynów, które wyczerpują znamiona przestępstwa stypizowanego w pkt I z art. 263 § 2 k.k. oraz w pkt II przestępstwa z art. 160 § 1 k.k.

Przechodząc do rozważań dotyczących czynu z pkt I, iż w myśl art. 263 § 2 k.k. kto bez wymaganego pozwolenia posiada broń palną lub amunicję, podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10. Regulacje szczególne dotyczące broni palnej i amunicji zawarte są przede wszystkim w ustawie z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (t.j. Dz.U. z 2012 r. poz. 576 z późn. zm. – dalej u.b.a.) i wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych. Dla bytu poszczególnych typów przestępstw z art. 263 k.k. podstawowe znaczenie ma kwestia zgodnego z prawem posiadania broni palnej i amunicji. Określony w art. 263 § 2 k.k. występki jest typem szczególnym - ustawodawca kryminalizuje tu określony stan (posiadanie broni lub amunicji) pomimo braku indywidualnej decyzji administracyjnej o określonej treści (zezwoleń na posiadanie broni). Aby ustalić, czy sprawca swoim zachowaniem wyczerpuje znamiona przestępstwa, wystarczy stwierdzenie tych dwóch okoliczności (por. R. Stefański komentarz do art. 263 k.k. Legalis 2015 i powołane tam m.in. postanowienie SN z 09.11.2001 r. w sprawie V KKN 273/01).

(...) w prawie karnym jest pojęciem szerszym od jego cywilnoprawnego znaczenia. Jest nim każde władanie bronią lub amunicją, „jeżeli tylko towarzyszy sprawcy taki zamiar, nawet bez chęci zatrzymania tych rzeczy na własność” (por. wyrok SN z dnia 13.08.1993 r. w sprawie WR 107/93). W rozumieniu art. 263 § 2 k.k. jest więc stanem faktycznym polegającym na nielegalnym wykonywaniu władztwa nad tymi przedmiotami czy to przez jedną, czy przez kilka osób, byleby tylko każdy ze sprawców miał możliwość dysponowania nimi wedle własnej woli. Obejmuje przy tym nie tylko posiadanie samoistne, ale i posiadanie zależne, m.in. przechowywanie broni z upoważnienia innej osoby, a nawet jej krótkotrwałe noszenie (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 02.11.2004 r. w sprawie II AKA 119/04). W rozumieniu art. 7 ustawy o broni i amunicji bronią palną jest każda przenośna broń lufowa, która miota, jest przeznaczona do miotania lub może być przystosowana do miotania jednego lub większej liczby pocisków lub substancji w wyniku działania materiału miotającego.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy oraz biorąc pod uwagę powyższe ustalenia faktyczne Sąd uznał, że wina oskarżonego B. W. nie budzi wątpliwości i została mu w pełni udowodniona. W dniu 17 września 2016 roku w L. przy ul. (...) posiadał on broń palną w postaci broni gazowej (...) Special 99 numer EV – (...). W realiach przedmiotowej sprawy nie budzi wątpliwości, iż znaleziona i zabezpieczona u oskarżonego B. W. broń, którą w dniu zdarzenia posłużył się oskarżony jest bronią palną w rozumieniu ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, co jednoznacznie wykazał biegły powołany w niniejszej sprawie. Natomiast w myśl przepisu art. 9 cytowanej wyżej ustawy broń palną i amunicję do tej broni, z wyłączeniem przypadków, o których mowa w art. 11, można posiadać na podstawie pozwolenia na broń wydanego przez właściwego ze względu na miejsce stałego pobytu zainteresowanej osoby lub siedzibę zainteresowanego podmiotu komendanta wojewódzkiego Policji, a w przypadku żołnierzy zawodowych - na podstawie pozwolenia wydanego przez właściwego komendanta oddziału Żandarmerii Wojskowej. Natomiast oskarżony B. W., mimo iż był w posiadaniu broni palnej, na którą według przepisów wymagane jest posiadanie odpowiedniego zezwolenia, oskarżony wskazanego dokumentu nie posiadał.

Zatem powyżej opisane zachowanie B. W. w pełni wyczerpuje znamiona występkę z art. 263 § 2 k.k.

Analizując natomiast czyn oskarżonego z pkt II podnieść należy, iż dobrem chronionym przez przepis art. 160 § 1 k.k. jest życie i zdrowie człowieka, czyli wartości usytuowane najwyżej w hierarchii dóbr. Czyn zabroniony określony w art. 160 § 1 k.k. polega na narażeniu człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Znamiona przestępstwa, zostaną zrealizowane w razie "naruszenia przez sprawcę opartych na naszej wiedzy i doświadczeniu reguł postępowania w stosunku do drugiego człowieka, reguł wykształconych dla określenia tolerowanego, ze względu na wagę podejmowanych czynności, stopnia zagrożenia. Sprawca musi naruszyć tę regułę postępowania, która chroni bezpieczeństwo życia lub zdrowia ludzkiego przed zagrożeniem na tej drodze, na której sprawca je w rzeczywistości sprowadził" (A. Zoll, w: Zoll (red.), Kodeks karny, t. II, s. 379). Sąd Najwyższy wymienił trzy sposoby narażenia człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu: przez sprowadzenie zagrożenia, jego znaczące zwiększenie, a w wypadku gwaranta nienastąpienia skutku przy przestępstwach z zaniechania – przez niespowodowanie jego ustąpienia albo zmniejszenia (zob. wyr. SN z 14.7.2011 r., III KK 77/11, OSNKW 2011, Nr 10, poz. 94; wyr. SN z 14.7.2014 r., III KK 77/11,).

Przestępstwo ma charakter materialny, skutkiem jest wytworzenie stanu narażenia na niebezpieczeństwo utraty życia lub uszczerbku na zdrowiu o rozmiarach określonych w art. 156 § 1 k.k. Narażenie człowieka na niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu powinno być bezpośrednie, co oznacza, że w sytuacji przez sprawcę już stworzonej, a więc bez dalszych działań z jego strony, istnieje duże prawdopodobieństwo nastąpienia w najbliższym czasie wymienionych w przepisie skutków. Sąd Najwyższy tłumaczył znamię "bezpośrednie" jako "nieuniknione lub co najmniej wysoce prawdopodobne w dającej się przewidzieć przyszłości, ale niekoniecznie natychmiastowe. W przypadku czasowej rozbieżności pomiędzy działaniem a skutkiem powinien zostać wykazany automatyzm dowodzący co najmniej wysokiego prawdopodobieństwa jego zaistnienia" (wyr. z 29.5.2012 r., III KK 87/12,). Sąd Apelacyjny w Krakowie określił je jako niebezpieczeństwo "natychmiastowe, realne, konkretnie istniejące w sytuacji już stworzonej przez sprawcę bez jego dalszych możliwych działań" (wyr. z 4.10.2007 r., II AKA 132/07, KZS 2007, Nr 12, poz. 53).

Na kanwie niniejszej sprawy ponad wszelką wątpliwość przyjąć należy, iż oskarżony swoim działaniem tj. oddaniem strzału z bliskiej odległości tj. ok 50 cm w twarz D. K. naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Skutek w postaci narażenia na bezpośrednie niebezpieczeństwo ofiary należy wywodzić już z samego faktu, iż oskarżony B. W. posługiwał się bronią palną w rozumieniu przepisów ustawy, na posiadanie której wymagane jest odpowiednie zezwolenie, co oznacza, iż jest ona uznana za broń niebezpieczną i może być ona używana wyłącznie przez osoby do tego uprawnione i w celach ściśle określonych w takim dokumencie. Jest to oczywiste, gdyż przy użyciu broni gazowej można zabić człowieka lub spowodować bez trudno dalekosiężne konsekwencje dla jego zdrowia.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego Sąd doszedł do przekonania, że oskarżony oddając strzał z broni gazowej, z narzędzia śmiertelnie niebezpiecznego, z bliskiej odległości ok. 50 cm w twarz D. K., naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, nawet w postaci utraty wzroku, gdyż jak opisał pokrzywdzony „ja poczułem ogłuszenie i nic nie widziałem, nie mogłem otworzyć oczu, cała twarz mnie piekła. Zacząłem widzieć dopiero po upływie 20 minut” (k. 30v). Jak już wskazywał Sąd brak wystąpienia dalekosiężnego skutku w zakresie zdrowia pokrzywdzonego nie może świadczyć o braku narażenia. Uniknięcie takowego skutku nie jest, bowiem zależne jedynie od sposobu zachowania oskarżonego i użytego przez niego środka.

Uwzględniając zebrany w sprawie materiał dowodowy i opierając się na przeprowadzonych rozważaniach stwierdzić należy, iż obdarzone przez Sąd wiarą dowody wiążą się w logiczną całość i stanowią podstawę do uznania, iż okoliczności popełnienia przez B. W. zarzuconych mu czynów oraz jego wina nie budzą wątpliwości. Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał przedmiotowe i podmiotowe znamiona przypisanych mu występków.

Nadto dla oddania pełnej kryminalnej bezprawności czynu oskarżonego z pkt II, Sąd uwzględnił w jego opisie okoliczność, że sprawca działał publicznie (ze względu na miejsce działania – centrum miasta L.), bez powodu (nie istniały okoliczności tłumaczące reakcję oskarżonego względem pokrzywdzonego), okazując przez swój czyn

rażące lekceważenie porządku prawnego rozumiane jako wydzwitek tego zachowania w otoczeniu, które zetknęło się z zajściem., tj. iż jego czyn miał charakter czynu chuligańskiego.

Reasumując czyny oskarżonego są w pełni zarzucalne. B. W. działał bowiem ze stosownym rozeznaniem. Jako osoba pełnoletnia i poczytalna miał przy tym pełną świadomość, iż posiadanie broni palnej bez zezwolenia, stanowi przestępstwo, a nadto oddając z powyższej broni strzał w twarz pokrzywdzonego naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo uszczerbku na zdrowiu, a zatem naruszył dobra mające znaczenie fundamentalne. Działał więc umyślnie, w zamiarze bezpośrednim. Zdaniem Sądu powoduje to, że stopień winy B. W. jest znaczny.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu Sąd miał na uwadze wskazania zawarte w art. 115 § 2 kk. Oskarżony działał publicznie, z niskich pobudek i bez powodu, okazując lekceważenie porządku prawnego, a nadto swoim zachowaniem naraził pokrzywdzonego na niebezpieczeństwo utraty zdrowia. Posługiwał się przy tym bronią palną gazową, na posiadanie której wymagane jest zezwolenie, a takowego nie posiadał naruszając podstawowe dobra jakim są zdrowie, życie wolne od strachu, bezpieczeństwo publiczne oraz porządek prawny. Sąd doszedł więc do przekonania, że stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonego jest znaczny.

Przystępując do wymiaru kary Sąd zważył, co następuje:

Sąd kierował się przesłankami określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k, nadto czyn oskarżonego opisany w pkt II stanowił występki o charakterze chuligańskim, wymierzając karę Sąd uwzględnił zatem również przepis art. 57a § 1 i 2 k.k.

Przestępstwa jakich dopuścił się oskarżony odznacza się znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Dobro, w które oskarżony godził – zdrowie człowieka, bezpieczeństwo publiczne należą z pewnością do dóbr ważnych.

Sąd wydając rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie uznał za okoliczności obciążające uprzednią karalność oskarżonego, znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów, wyrażający się w rodzaju i charakterze naruszonych dóbr chronionych prawem, działanie bez powodu, okazując lekceważenie porządku prawnego oraz postać zamiaru (umyślność w formie zamiaru bezpośredniego), a nadto działanie oskarżonego pod wpływem środków odurzających. W zakresie karalności oskarżonego na niekorzyść oskarżonego przemawia szczególnie skazanie za czyn z art. 280 §2 kk., a treść wyroku wskazuje, iż zachowania agresywne i niebezpieczne są symptomatyczne dla oskarżonego

Jako okoliczności łagodzące w stosunku do oskarżonego Sąd uwzględnił fakt, iż przeprosił on za zdarzenie i wyraził skruchę.

Sąd baczyl przy tym, by dolegliwość orzeczonej kary nie przekraczała stopnia winy, stopnia społecznej szkodliwości przypisanego czynu oraz spełniała cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec sprawcy.

Wymierzając oskarżonemu B. W. na podstawie art. 263 § 2 k.k. karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności za występki opisany w pkt I, a wyczerpujący dyspozycję w/w przepisu, Sąd uznał, iż jest ona adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu, a jednocześnie nie przekracza stopnia jego zawinienia.

Na podstawie art. 44 § 6 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa broni w postaci pistoletu gazowego kal. 9 mm (...) 99 nr (...) wraz z magazynkiem (1 szt.) z wykazu dowodów rzeczowych na 1/33/16/B.

Natomiast dla przestępstwa z art. 160 § 1 k.k. ustawodawca przewidział zagrożenie karą pozbawienia wolności do lat 3. Zgodnie zaś z art. 57a § 1 k.k. skazując za występki o charakterze chuligańskim, Sąd wymierza karę przewidzianą w ustawie w wysokości nie niższej od dolnej granicy zagrożenia ustawowego zwiększonego o połowę.

Mając na uwadze powyższe (zwłaszcza dyrektywy wymiaru kary, okoliczności łagodzące i okoliczności obciążające, znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu o charakterze chuligańskim, znaczny stopień winy) Sąd uznał za stosowne i wystarczające wymierzenie oskarżonemu za przypisany jemu w pkt II czyn wyczerpujący dyspozycję art. 160 § 1 k.k. na podstawie art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. kary 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

Zobligowany treścią art. 57a § 2 k.k. w zw. z art. 46 § 2 k.k. Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego D. K. nawiązkę w wysokości 10.000 złotych uznając, że taka kwota z jednej strony nie przekroczy możliwości zarobkowych oskarżonego, z drugiej zaś będzie stanowiła wystarczającą i adekwatną rekompensatę w stosunku do dolegliwości, jakie mógł odczuć pokrzywdzony w związku ze zdarzeniem objętym niniejszym postępowaniem.

Wymierzenie kary łącznej uzasadnia przepis art. 85 kk i art. 86 § 1 kk, dlatego Sąd na mocy powołanych wyżej przepisów wymierzone wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu B. W. karę łączną 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności z zastosowaniem zasady asperacji. Zdaniem Sądu kara ta powinna wyrobić w oskarżonym krytyczny stosunek do popełnionego przez niego przestępstwa oparty na przekonaniu, iż każde złamanie przez niego prawa może wiązać się z jego izolacją od społeczeństwa. Orzeczone kara jest również, w ocenie Sądu, wystarczająca dla osiągnięcia celu w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a zwłaszcza ugruntowania w społeczeństwie przekonania o konieczności respektowania norm prawnych poprzez wskazanie nieuchronności kary odpowiadającej stopniowi winy i społecznej szkodliwości danego czynu jako reakcji uprawnionych organów państwa w przypadku ich naruszenia.

Chuligani dopuszczający się agresywnych i niebezpiecznych dla życia i zdrowia wybryków innych ludzi, w centrum miasta, nie bacząc na konsekwencje swojego zachowania muszą mieć świadomość, że jedyną a zarazem sprawiedliwą odpłatą za czyn będzie kara pozbawienia wolności i to nie w wymiarze bliskim dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 17 września 2016 roku (godzina 22:00) do dnia 28 lutego 2017 roku przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

W toku sprawy oskarżonemu B. W., został przyznany obrońca z urzędu. Z tego względu na podstawie art. 626 § 2 k.p.k., 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. § 17 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. 2016.1714) Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata G. S. kwotę 619,92 złotych (sześćset dziewiętnaście złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w toku postępowania przed Sądem z urzędu.

Orzeczenie o kosztach sądowych uzasadnia przepis art. 624 § 1 k.p.k., bowiem istnieją podstawy do uznania, że ich uiszczenie byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe ze względu na jego obecną sytuację materialną oraz możliwości zarobkowe.

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł, jak w części dyspozytywnej wyroku.